

Berecz Endre Leningrádban

Ez a kép Leningrádban készült, valamikor 1951 és 1954 között. Valami felvonulás volt, de nem emlékszem, hogy mi. Mellettem egy magyar biológus, a nő pedig orosz.

1951 elején behívtak a pártbizottságra, hogy ki akarnak küldeni aspiránsnak. Mondtam, az isten szerelmére, most nősültem, nem akarok menni sehova. Akkor már tudtuk, hogy jön a gyerek. Jó, majd meglátjuk, mondták. Aztán nem történt semmi. Októberben behívtak, és közölték: "Holnap fölmegy az Oleg Kosevoj kollégiumba, ott felveszi, amit kap, ruhát, kabátot stb. Most kitölti ezt az útlevélkérő lapot, hoz azonnal egy útlevélképet, és október végén utazik." 1951-ben nem lehetett azt mondani, hogy nem megyek, amikor óriási megtiszteltetés volt, ha valaki kimehetett a Szovjetunióba. A lányom decemberben született, amikor már kint voltam. Féléves korában láttam először.

Szóval 1951 végén kikerültem Leningrádba aspiránsként, és ott voltam három évig. Szakmailag többet gazdagodtam az aspirantúra alatt, mint ha itthon maradtam volna. Akkor ott elég jó nevek voltak. Megírtam, meg is védtem a disszertációm, és 1954 novemberében jöttem haza. Én voltam az első, aki visszajött onnan, és azt mondták, hogy kineveznek docensnek. Mondtam, hogy az úristen áldjon meg benneteket, ne neveltessétek ki magatokat. Huszonkilenc éves vagyok, és itt vannak ezek a hihetetlenül neves professzorok, hogyan lehetnék én docens?! Különben akkor még nem docensnek hívták, hanem intézeti tanárnak. Ha ki akartok nevezni, akkor nevezzetek ki adjunktusnak. Úgyhogy aztán ebben maradtunk, és 1960-ig adjunktus voltam. Akkor már voltak cikkeim, úgyhogy 1960-ban kineveztek docensnek.